

"Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa." (Matt.22:29)

Michael Hopkins

Perhe – kasvamista ja kasvattamista Isän rakkaudessa

Kasvaminen ja kasvattaminen Jumalan rakkaudessa on sitä, että elää Kristuksessa etsien Jumalan Valtakuntaa niissä suhteissa, johon Herra Jeesus Kristus on minut asettanut.

Jumala on näyttänyt minulle parin viime vuoden aikana miten tärkeää on olla yhteydessä muihin Kristuksen ruumiin jäseniin. Nykyajan yhteiskunnassa painotetaan individualismia ja tämä näkyy usein myös seurakunnissa, vaikka se ei koskaan ole ollut Jumalan tarkoitus. Totuus on että me tarvitsemme toinen toistamme jos haluamme kasvaa Isän rakkaudessa. Jumala on luonut meidät elämään yhteydessä toinen toisiimme ja perhe instituutiona peilaa tätä Jumalan tarkoitusta. Uusi Testamentti on täynnä jakeita, jotka kutsuvat Jumalan lapsia yhteyteen toistensa kanssa. Keskitymme tänään siihen, miten kasvamme Kristuksen kuvan kaltaiseksi henkilökohtaisella tasolla ja miten voimme tukea tätä kasvua lähimmäisissämme, perheessämme ja muissa Kristuksen ruumiin jäsenissä.

Jumala on tehnyt erittäin selväksi sen, että me tarvitsemme toinen toistamme, jotta voisimme kasvaa hengellisesti.

"Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin erityisellä tavalla, yhteiseksi hyödyksi." 1 Kor 12:7

"Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa." Ef. 4:15-16.

KASVAMINEN JUMALAN VALTAKUNNASSA – KRISTITYN IDENTITEETTI

Jumalan suunnitelma on tehdä meitä yhä enemmän Kristuksen kaltaiseksi. Luemme roomalaiskirjeen luvusta 8 jakeissa 28-29:

"Me tiedämme, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa* ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen. Ne, jotka hän edeltäkäs on valinnut, hän on myös edeltä määrännyt oman Poikansa kaltaisiksi, niin että hänen Poikansa olisi esikoinen suuressa veljesjoukossa."

Kaikki koituu meidän parhaaksemme, eli kaikkia tilanteita elämässämme, negatiivisiakin, Jumala voi käyttää kasvattaessaan meitä Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Mitä enemmän olemme Hänestä riippuvaisia ja mitä enemmän kuolemme itsellemme, sitä enemmän tulemme Hänen kaltaiseksi.

On väärin ajatella pelastuksesta, että se olisi vain kertatapahtuma, vähän niinkuin henkivakuutuksen ottaminen. Raamattu opettaa, että pelastaessaan meidät Jumala aloitti meissä työn, jonka hän tulee saattamaan päätökseen. Jumala rakastaa meitä niin paljon, ettei halua jättää meitä siihen alkupisteeseen. Kun annamme elämämme Jeesukselle otamme ensimmäisen askelen ikuisen elämän tiellä. Siitä alkaa prosessi, jonka kuluessa tulemme yhä enemmän Kristuksen kaltaiseksi. Amerikkalainen pastori Neil T. Anderson kirjassaan Vapauttava totuus huomauttaa, että uskon tultuamme emme voi enää väärin toimiessamme käyttää tekosyytä "tämä on minun luonteeni" tai "minä nyt vain olen tällainen".

Roomalaiskirjeessä Paavali sanoo, että meillä on mahdollisuus muuttua, koska emme enää ole synnin orjia. Olemme vapaita. Ero uskovien ja ei-uskovien välillä on siinä, että meillä uskovilla on mahdollisuus valita vaellammeko Hengessä vai lihassa.

"Meillä on siis velvollisuuksia, veljet, mutta ei itsekästä luontoamme kohtaan; ei meidän pidä elää sen mukaan. Jos elätte luontonne mukaan, te kuolette, mutta jos Hengen avulla kuoletatte syntiset tekonne, te saatte elää. Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa, ovat Jumalan lapsia." Room.8:12-14

Edelleen Paavali sanoo Room. 12:2:

"Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osaatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä."

Tässä Paavali kehottaa meitä muuttumaan mielen uudistumisen kautta sen sijaan, että mukautuisimme tämän maailman arvoihin. Tässä juuri on se haaste, jonka edessä seisomme henkilökohtaisen kasvun suhteen. Se on myös mittapuu, jota meitä tulisi seurata kasvattaessamme lapsiamme.

KASVU JA KASVATUS TAPAHTUVAT SUHTEISSA

Kristinusko ei ole uskonto. Se on suhde. Jumala korosti suhteen tärkeyttä jo antaessaan meille 10 käskyä. Ensimmäiset kolme käskyä määrittelevät ihmisen ja Jumalan välisen suhteen. Loput seitsemän käsittelevät ihmisten keskinäisiä suhteita. Jeesus sanoi, että koko Vanha Testamentti voidaan kiteyttää seuraaviin sanoihin:

"Opettaja, mikä on lain suurin käsky?" Jeesus vastasi: "Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat." Matt.22:36-40

Kun pelastumme, suhteemme Jumalaan palautuu sellaiseksi kuin Jumala on sen alunperin tarkoittanut. Toinen ulottuvuus pelastuksessa on se, että astumme sisälle uskovien yhteyteen. Niin kuin sanoin alussa, me tarvitsemme toinen toistamme kasvaaksemme. Korintolaiskirjeessä Paavali käyttää ihmisruumista vertauskuvana puhuessaan uskovien yhteydestä, siitä miten meidän pitäisi toimia Kristuksen ruumiina. Eri ruumiinjäsenet tarvitsevat toisiaan, jotta koko ruumis toimisi oikein. Tarvitsemme toisiamme täyttääksemme Jumalan suunnitelmat.

Luulen, että me emme monestikaan ymmärrä, miten tärkeää sitoutuminen uskovien yhteyteen on. Kyse ei ole vain siitä, että kokoonnumme yhteen muiden uskovien kanssa, vaikka sitten ylistäisimme, palvoisimme ja rukoilisimme yhdessä. Kyse on siitä, että meidän tulee olla yhteydessä toisiimme sillä tasolla, että jos joku jäsen kärsii koko ruumis tuntee sen. Paavali sanoo galatalaiskirjeessä:

Kantakaa toistenne taakkoja, niin te toteutatte Kristuksen lain Gal. 6:2

Monesti meidän kristillisyytemme ei ole suhdekeskeistä vaan suorituskeskeistä. Saatamme ajatella että kunhan menemme seurakuntaan sunnuntaina kuuntelemaan saarnaa ja laulamaan muutaman laulun, olemme olleet seurakuntayhteydessä. En kuitenkaan usko, että Jumala tarkoitti tätä uskovien välisellä yhteydellä. Kerron esimerkin omasta kokemuksestani Kanadassa. Kanadassa -ainakin itä-Kanadassa, josta olen kotoisin -sunnuntaijumalanpalvelukset alkavat aina tarkalleen klo 11. Tasan tunnin kuluttua jumalanpalvelus loppuu ja seurakuntalaiset katoavat hyvin nopeasti kukin tahoilleen. Tällaisessa tilanteessa yhteyttä ei tapahtu. Monet ihmiset kävivät kirkossa puhumatta sanaakaan kenellekään. Heillä ei ole sellaista yhteyttä toisiinsa kuin Jumala on tarkoittanut.

Minä käytän usein sanontaa "dare to care", suomeksi: uskalla välittää. On hyvin riskialtista olla aito ja oma itsensä muiden edessä. Kun sydän on avoin, se haavoittuu helposti. Jeesuskin koki tätä, mutta se ei

psyäyttänyt häntä – onneksi. Asun Järvenpäässä perheeni kanssa ja me kokoonnumme viikottain yhteen muiden uskovien kanssa. Osa meidän työtämme on käydä viikottain kadulla tarjoamassa ihmisille rukousta. Monesti on käynyt niin, että kysytyämme ohikulkijalta, mitä hänelle kuuluu ja saisimmeko rukoilla heidän puolestaan, he liikutuivat ja alkoivat itkeä. Pelkästään se ajatus, että joku välittää tarpeeksi paljon tarjotakseen rukousta, ilman mitään taka-ajatuksia, kosketti heitä.

PERHE-ELÄMÄ ON KASVAMISTA JA KASVATTAMISTA

Kasvu tapahtuu suhteissa. Aivan niin kuin ruumis on elävä organismi, jossa jokainen osa on riippuvainen toisista, niin on myös perheen laita. Ennen vanhaan lapsia kasvatettiin niin, ettei lapsilla itsellään juurikaan ollut omaa ääntä. Vanhempien ja lapsien välinen suhde oli yksisuuntainen. Käydessäni Kanadassa pari vuotta sitten isäni kommentoi että me näytämme neuvottelevan ja käyvän aika paljon läpi asioita yhdessä lastemme kanssa. Hän ei ollut tottunut sellaiseen kasvatustapaan. Hän varttui aikana, jolloin ”lapsi sai näkyä muttei kuulua”. Suhteet eivät toimi tällä tavoin. Lapsilla on oma ääni. He ovat ihmisinä yhtä kokonaisia kuin aikuisetkin. Vanhemman roolissa tiedän, että minulla on paljon annettavaa lapsilleni tiedon ja kokemuksen ja viisauden alueella, mutta olen myös oppinut, että lapsillani on minulle paljon annettavaa näillä alueilla. Olen sekä kasvamassa että kasvattamassa tässäkin suhteessa.

Tässä on muutamia periaatteita, joita minä vaimoni kanssa pidämme tärkeinä lasten kasvatuksessa.

1. Lapselle on tärkeää tuntee olevansa hyväksytty sellaisena kuin he ovat samoin kuin tuntee olevansa turvassa vanhempien huolenpidon alla. Tämä tarkoittaa, että heidän ei tarvitse tehdä päätöksiä, jotka kuuluvat aikuisille. Heidän ei tarvitse kantaa aikuisten taakkoja. Hyväksyttynä oleminen tarkoittaa, että rakastamme lapsiamme mitä tahansa he tekevätkin samalla tavalla kuin Jeesus ei lakkaa rakastamasta meitä vaikka teemmekin syntiä. Hän on aina valmiina toivottamaan meidät takaisin yhteyteensä ja antaa meille on mahdollisuuden uuteen alkuun..
 - a. Me vietämme perheenä ehtoollista yhdessä muutaman kerran kuukaudessa. Ehtoollisen yhteydessä jokaisella perheenjäsenellä on mahdollisuus tunnustaa syntinsä toisille ilman pelkoa siitä että hän joutuu vastaanottamaan hallitsematonta vihaa tai kokemaan hylkäämistä. Lapsemme ovat käyttäneet tätä mahdollisuutta hyväkseen aika ahkerastikin. Tämä tapa auttaa meitä perheenä pitämään lyhyitä tilivälejä sekä Jumalan että toinen toistemme kanssa.
2. Meille on tärkeää, että lapsemme oppivat tekemään oikeita, Jumalan Sanaan perustuvia päätöksiä ja valintoja. Tässä maailmanajassa on helppo tehdä niitä päätöksiä, joita kaikki muutkin tekevät. Vaikeampaa on yrittää selvittää mikä on Jumalan tahto eri tilanteissa. Haastamme lapsiamme rukoilemaan Jumalan tahtoa niissä tilanteissa, joita he kohtaavat.
 - a. Lapsemme, niinkuin kaikki lapset, riitelevät joskus keskenään. Sellaisissa tilanteissa yritämme auttaa heitä näkemään kyseisen tilanteen Jeesuksen näkökulmasta ja miten Hän haluaisi meidän toimivan. Opetamme lapsillemme, että Jeesus todella on läsnä joka tilanteessa, eikä ole vain henkilö jostain kauan sitten kirjoitetusta kirjasta.
3. Me yritämme auttaa lapsiamme näkemään elämässään niitä alueita, joilla Jumala haluaisi auttaa heitä kasvamaan. Jos heillä tietty väärä toimintatapa toistuu jatkuvasti, on tärkeää auttaa heitä rukouksen avulla selvittämään miten Jumala haluaa siinä toimia. Me emme halua vain osoittaa lapsillemme, mitä he ovat tehneet väärin vaan myös ohjata heitä näkemään miten he voivat muuttua ja kasvaa ulos väärästä toimintamallista.
 - a. Me kysymme lapselta esimerkiksi: ”Mitä luulet tässä menneen vikaan?” ”Mitä olisit voinut tehdä toisin?”

Kysymykset:

1. Mikä merkitys äidin ja isän välisellä suhteella on lapsille?
2. Miten sinun vanhempasi kasvattivat sinut? Oliko sinulla oma ääni?
3. Mitä sinulle uskovana merkitsee se, että kristinusko ei ole uskonto vaan suhde?